No. 40. 1845.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 2 April.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 10 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Het adres omtrent de kolonie Suriname en de Tweede Kamer.

Het is inderdaad bedroevend om te zien hoe de Volksvertegenwoordiging, ziende hoe zij alle vertrouwen des volks verloren heeft, toch echt in halstarrigheid om de belangen des volks te verzaken. — In plaats van, zooals zij tot dusverre deed, den glimp aan te nemen van nu en dan de belangen des volks te willen behartigen, en daardoor te trachten eene populariteit gaande te houden, welke hare hoofd-handelingen deden verbeuren, heeft zij na het voorstel der grondwets-herziening den schijn, die zij tusschenbeide trachtte aan te nemen, zelfs afgelegd. — Zij gevoelt zich ontmaskerd door de proef, op welke het roemrijke 9tal haar stelde. En nu eens ontmaskerd, wikkelt zij zich in den mantel van haar grondwettig bestaan en ziet trotsch op al wat hare pligt mogt gerekend worden, neder. De eenige toevlugt voor eene (zoo als men zegt) fatsoenlijke houding, vindt zij (onvoorzigtige die zij is!) in de krachten die zij zich zelve schept door opeengekropte onwil, door zich schrap te zetten tegen al wat het volk maar in het minste van haar hopen of verwachten mogt.

In de verwerping van het *Reglement van Orde* zagen wij een bewijs dezer stelling.

In het uitstel eener beslissing, hoe te handelen omtrent de *petitie aangaande de Kolonie Suriname*, hebben wij een tweede bewijs.

Een aanzienlijk aantal der meest voorname handelaars uit de hoofdstad, eigenaars der plantaadjes in onze West-Indische Kolonie, zenden eene klagte in bij de Volkvertegenwoordiging tegen het geheele systeem van beheer in die Kolonie, door de regering gevolgd, als leidende ten verderve dier Kolonie; ja zij beklagen zich uitdrukkelijk over grondwet-schennis in dat beheer gepleegd.

De Minister van Kolonien zelve beseft het gewigt dier beschuldiging; hij is op zijn post, om dadelijk de gegrondheid dier klagte te bestrijden. — Wij brengen hem de eere, die hem deswegens toekomt. In plaats van gelijk zijn collega VAN HALL, elke stem, die uit het volk komt, te minachten, en hoopen al niets te beantwoorden (dat wil zeggen *in persoon of met zijn naam er onder*) dan hetgeen de Tweede Kamer (zijne medepligtige!) hem mogt in den weg leggen, zien wij de Minister BAUD anders spreken en handelen en de ingekomene klagte op eene waardige wijze weerleggen.

Wat stond nu de Kamer te doen? — Niets is duidelijker; immers in een bezadigd en van alle vooroordeel vrij onderzoek te treden, wie ten deze gelijk had, de adressanten of de Minister. — Al de leden der Kamer droegen kennis van de veelomvattendheid der beschuldiging, en hoe de adressanten ze met bewijzen hadden pogen te staven; reeds sints weken toch had elk der leden een gedrukt exemplaar van het adres in handen; daarenboven erkende de Minister zelve het gewigt der beschuldiging. — Deze poogde dan ook bewijzen voor het ongegronde derzelve aan te voeren. — Het voor en het tegen van beide kanten aangevoerd moest dus, volgens de roeping der Kamer, door haar gewikt en gewogen worden. — Het eenige en tevens doelmatige middel daartoe was het benoemen eener commissie, ten einde de zaak naauwkeurig te onderzoeken, inlichtingen in te winnen en door het verslag harer bevindingen de Kamer voor te lichten.

Het benoemen eener commissie, d. i. het aanvangen van een onderzoek, was derhalve iets dat in den aard der zaak lag. Elk volksvertegenwoordiger, wiens beginsel niet is, zelfs den schijn van zich af te wenden, alsof hij de belangen des volks wenschte waar te nemen, moest dit begeeren. Ja, de regering zelve, zoo zij meende dat hare verdediging op goede gronden rustte, moet er prijs op stellen, opdat haar zoodoende regt kan weervaren voor het oog der natie. Het benoemen eener commissie was niet het bewijs dat men de regering in het ongelijk meende te moeten stellen, volstrekt niet, het kon alleen bewijzen dat men onpartijdig onderzoeken wilde of de klagt gegrond was al dan niet, en zoo ja, herstel van dezelve te erlangen.

De zaak was dan ook zoo eenvoudig, dat, hoe weinig vertrouwen wij op de Tweede Kamer hebben, waar het op het behartigen van 's volks belangen aankomt, wij evenwel in de verwachting waren dat men, na de aanklagt der petitie en de verdediging des Ministers gehoord te hebben, eene commissie zou benoemen. — Die vrees bezielde ook den heer BRUCE, en, — zoo het schijnt, vreezende dat het onderzoek eener op dat oogenblik benoemde commissie misslagen der regering aan den dag zou brengen, vondt hij een middel uit om het gevaar af te wenden. — Speculerende op de hang tot uitstel, en de schroomvalligheid der Kamer om iets te doen dat der regering eenigzins onaangenaam mogt zijn, sprak hij van het *gewigt der zaak, en de heilzaamheid van rijp beraad*; — en ziet zijne uitvinding gelukte. Dadelijk vielen de wijfelaars der Kamer, aan wier hoofd de heer VERWEY-MEJAN zich bevindt, hem bij, — in een oogenblik bekroop onze oligarchen de gedachten van den Minister der Roomsch-Katholijke Eeredienst VAN SON, « dat onder dat gras welligt een angel kon schuilen;» met andere woorden, dat de benoeming eener commissie tot resultaten kon leiden, die in strijd waren met het verlangen der regering, doch strookte met de belangen der natie. En de uitslag was: dat het roemrijke 9tal wederom nagenoeg alleen stond, waar het die belangen goldt. Het besluit of men eene commissie zou benoemen werd uitgesteld.

Van uitstel komt afstel, was de sluwe berekening van den heer BRUCE, en wij twijfelen er niet aan, of hij zag goed. De paasch-vakantie bood eene heerlijke gelegenheid aan, om alle de omkoopbare leden te bewerken, om al de conservatieven voor onnadenkende overijling te behoeden. — Wij voorspellen dan ook, ofschoon niets liever begeerende dan door de uitkomst gelogenstraft te worden, dat, wanneer de Kamer weder vergaderd zal zijn, zij geene commissie zal benoemen, of, hoopen al, dat men, zoo men acht daardoor der natie meer zand in de oogen te kunnen strooijen, zal zorgen dat er eene zoodanige commissie benoemd worde, van welker uitslag in den geest der regering men zeker is. Als uitstekend geschikt zouden daartoe kunnen dienen bijvoorbeeld de heeren BRUCE, FABER VAN RIEMSDIJK, DEN TEX, SNOUCK HURGRONJE en DAUTVESTEYN en anderen.

Doch mogt een van beide plaats hebben, dat zal bij ons vaststaan, dat de leden der Kamer in de paasch-vacantie voor zichzelve de overtuiging hebben verkregen, dat de *klagte* gegrond is, want dit alleen kan de reden zijn, waarom zij of voor het onderzoek eener commissie of ministers voor dat van onafhankelijke mannen teruggedeinzen. — Het benoemen eener commissie toch van onafhankelijke mannen zou het werk zijn der onpartijdigheid, dewijl van elk die eenvoudig ten deze de waarheid wil onderzocht hebben. — Uit dat beginsel zullen wij aanteekening houden van het lot dat de Kamer aan het adres zal doen weervaren.

Publicatie.

BURGEMEESTER en WETHOUDERS der STAD VLISSINGEN,

Gelet op art. 76 van het Reglement op het beheer en onderhoud en de Policie der Buurtwegen en Voetpaden in deze Provincie, van den 6. Julij 1808;

Brengen bij deze ter kennis van de belanghebbenden:

Dat in de maand April eerstkomende eene algemeene schouwing door Burgemeester en Wethouders over alle de Voetpaden op het Grondgebied dezer Stad aanwezig, zal worden gedaan; en herinneren de belanghebbenden, tevens aan den inhoud van art. 179 van gedacht Reglement, waarbij bepaald wordt dat alle de Voetpaden bij iedere schouw in behoorlijke staat en geeffend zijn moeten.

En opdat niemand hiervan onkundig zij, zal deze worden afgekondigd en aangeplakt ter plaatse waar zulks gebruikelijk is te geschieden, mitsgaders in de Vlissingsche Courant geplaatst.

VLISSINGEN, den 28. Maart 1845.

Burgemeester en Wethouders voornoemd,
A. VAN DER SWALME.
Ter ordonnantie van Hun Ed. Achtbare,
S. VAN DER SWALME.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

MULHEIM a/R., den 17. Maart. De geheele uitgestrekte rijnvlakte van Opladen tot Siegburg is in opschudding door het gerucht dat de *Eeuwige Jood* aan den Rijn rondwandelt; dat *Eugène Sue* het spook zoo lang op den muur heeft geschilderd, tot het eindelijk inderdaad verschenen is! En werkelijk dwaalt hier een vreemdsoortig persoon rond, die uit hoofde van zijn zonderling gedrag, den bijgeloovige ligtelijk op vermoedens brengen kon. Men stelle zich een langen, mageren, beenachtigen man voor, van ongeveer 30 jaren, van het hoofd tot de voeten in een lang, zwart gewaad gehuld, die in den gordel een verbazenden paternoster draagt, en op de borst, op de wijze onzer ordeteekenen, twee mosselschelpen. Over dit zwarte onderkleed draagt de vreemde gast een helderen, hemelsblaauwen kraag, die, tot op de heupen afhangende, met een witten rand omboord is. Zijne schoenen zijn van de lompste soort; zijn hoed, bijna zoo breed als een gewoon karrad, is van rood vilt en met allerlei zotte kruflen van geel koord bedekt. In zijne hand voert hij een verbazend grooten stok, als moest hij daarmede bezweringen doen. Deze figuur, echter niet de bekende Jood *Ahasverus*, maar een christelijke boerenjongen uit de omstreken van Marienlinden, die het hier niet tot priester kon brengen, later naar Rome trok, ten einde te trachten het daar zoo ver te brengen, en zich daar door pater *Gossler* het bewegen, mede een togt naar het heilige land te ondernemen. Op dezen kruistogt heeft de man de kleeding der Aziatische Derwischen aangenomen, in welke hij nu tot algemeene stichting in deze streken rondzwalkt.

FRANKRIJK.

— Te Limoges is eenen ouden edelman, den heer *de Saint Léger*, overleden, welke wegens zijne gierigheid en groot vermogen befaamd was. Sedert zestig jaren verhuurde en verpachtte hij zijne eigendommen altoos tot denzelfden prijs, en verborg zijne kapitalen onder de vloeren en in de schoorsteenen zijner woning. De erfgenamen hebben reeds 100,000 frs. gevonden. De heer *de Saint-Léger*, was altoos als een bedelaar gekleed; zijn gansche kleerboedel is voorleden Dingsdag voor 30 cent verkocht!

BELGIE.

— Men beweert dat er zich eene maatschappij gevormd heeft tot het aanleggen van een ijzeren weg van Antwerpen naar Rotterdam, langs Breda. Men verzekert dat de stichters van deze maatschappij reeds voor 13 à 14 millioen inschrijvingen in Holland hebben gevonden, en dat zij van nu af in onderhandeling zijn met de Nederlandsche en de Belgische regeringen, om de goedkeuring hunner plannen te verkrijgen.

— Den 17. dezer maand, omtrent den avond, heeft men in eene dreef, regt over het huis van den burgemeester te Denterghem, eenen brandbrief gevonden, waarbij aan voormelden burgemeester werd aangekondigd, alsook aan den pastoor derzelve gemeente, dat zij zouden vermoord en hun huis in brand gestoken worden, indien zij geene genoegzame aalmoessen deelden.

— Wij vernemen dat deze week te Oud-Turnhout een meisje dat een paard aan de hand geleidde, en de onvoorzigtigheid had de leitoom om haar duim te winden, hierdoor een gevaarvolle wond heeft bekomen. Het paard namelijk door een voorbijkomend hoornbeest verschrikt, heeft zich uit de handen zijner geleidster gerukt, en dit met zonder den duim met een gedeelte van de daarin uitloopende pees aan dit onberaden meisje te doen verliezen.

NEDERLANDEN.

'S GRAVENHAGE, den 25 Maart. De Centrale Afdeeling heeft thans haar voorloopig verslag opgemaakt over het voorstel

TOT HERZIENING DER GRONDWET.

Zij vangt haar verslag aan met te vermelden, dat in twee Afdeelingen, de voorstellers, ten getale van drie, zelven geen werkzaam deel aan de beraadslagingen genomen, of althans zich onthouden hebben om hun individueel gevoelen omtrent het geheel en de bijzondere deelen van het voorstel te doen kennen; waaruit alzoo volgt dat, zoo dikwijls in dit verslag van meerderheid of minderheid der tegenwoordig geweest zijnde leden (52) zal gewaagd worden, zulks behoort te worden opgevat van de meerderheid of minderheid van doorgaans 49 leden, daaronder begrepen, vijf der voorstellers.

Daarna is de Centrale Afdeeling getreden in eenige algemeene beschouwingen.

§ 1. Over het *initiatief*. Het voorstel is uit dit oogpunt door 52 leden afgekeurd. De redenen waren van tweederlei aard; eensdeels het nemen van initiatief door de Kamer met opzigt tot

[illegible] in het algemeen.

Door vele leden is daarbij op den voorgrond gesteld, dat het te betreuren is, dat de Regering eenen, zoo het scheen, geschikten tijd niet heeft gebruikt, om hare bedoelingen omtrent de herziening der Grondwet te doen kennen, en dat zij, naar mate de stemming ter gunste dier herziening zich in de Kamer ontwikkeld heeft, zich telkens meer en meer heeft teruggetrokken, in plaats van sich als die stemming aan te sluiten en dezelve ten goede te leiden.

Wat het initiatief der Tweede Kamer met opzigt tot het aangeboden voorstel belangt, zoo merkten vele leden op, dat van zoodanigen stap, in de gegevene omstandigheden, geene gewenschte uitkomsten te verwachten zijn. Zij meenden, dat het voorstel tot herziening, om doel te kunnen treffen, van de Kroon zelve behoorde uit te gaan, daar alleen in dat geval zoodanig voorstel kans zou hebben om ingang te vinden bij de staatsmagten, wier medewerking, ter bereiking van het beoogde doel, niet ontbeerd kan worden. In de gegeven omstandigheden, zou geen voorstel, van de zijde der Kamer gedaan, en allerminst dat nu in behandeling is, op die onmisbare medewerking kunnen rekenen, maar al ligt door mistasting omtrent de vermoedelijke gezindheid van de Kroon, verwijdering van inzigten aan den dag kunnen brengen, tot schade voor de zaak.

Het voorstel, om thans uit den boezem der Tweede Kamer het ontwerp eener Grondwet-herziening te doen uitgaan, strookt niet met de bedoelingen, steeds door de meerderheid aan den dag gelegd. Want, hoezeer die meerderheid de wenschelijkheid van verandering en bijvoeging in de Grondwet heeft erkend, heeft zij evenwel steeds gemeend, dat het voorstel van de Regering moest uitgaan; en naar aanleiding van die meening, had de Kamer dan ook besloten, om, bij het adres van antwoord op de openingsrede, den wensch tot eene Grondwet-herziening aan den Koning kenbaar te maken: hetgeen zeker niet geschied zoude zijn, wanneer zij het gepast had geoordeeld, om zelve daartoe het initiatief te nemen. Dat zij zulks niet bedoelde, was ook nog bij de beraadslagingen over dat adres gebleken, toen het voorgesteld amendement van een lid, strekkende om de beslissing des Konings, ter dier zake, vooruit te loopen, met groote meerderheid is verworpen.

Met deze bedenkingen hebben zich ook meerendeels vereenigd diegenen, die het voorstel hebben bestreden, uit hoofde van het te nemen initiatief, in zake van Grondwet-herziening in het algemeen. Die leden meenden, dat, terwijl het brengen van verandering in eene Grondwet, als verdrag tusschen Vorst en Volk beschouwd, uit vrijen wil en zamenwerking van beiden moet volgen, het initiatief daarvan gepaster aan de Kroon wordt gelaten. Zij meenden zulks ook meer in overeenstemming met het monarchaal beginsel der nederlandsche staatsregeling, welk beginsel allerminst daar voorbij mag worden gezien, waar het de ontwikkeling en verbetering der Grondwet geldt, en dat, indien onder zulk eenen regeringsvorm eene herziening tegen den wil van den Vorst onbestaanbaar is te achten, het om diezelfde reden ongepast waren, om door het initiatief eenen zedelijken dwang tot dat doel aan te wenden.

Tien leden, behalve de voorstellers, achtten die bezwaren niet zoo veel, dat zij niet zouden medewerken om het voorstel uit de Vertegenwoordiging zelve te doen voortkomen, en verklaarden tot het voorloopig onderzoek toe te treden, met voornemen, om aan het aannemelijke daarin later, bij eindstemming, hun zegel te hechten.

§ 2. Ten opzigte van den vorm, waarin het voorstel is gedaan, werd opgemerkt:

Dat door de voorstellers niet is voldaan aan het grondwettelijk voorschrift, van *splitsing* in afzonderlijke wetten, terwijl ook art. 232 der Grondwet geene *omwerking* der wet, zoo als de voorstellers bedoelen, schijnt te gedoogen, maar de bijvoeging der veranderingen en bijvoegselen aan het slot der bestaande Grondwet beveelt;

Dat wijders, volgens art. 227, de veranderingen en bijvoegselen *duidelyk* moeten zijn aangewezen, hetgeen de voorstellers niet overal genoegzaam schijnen te hebben in acht genomen; zoo bijv. strekken de artt. 94 en 95 van het voorstel ter opheffing van art. 127, nopens de zamenstelling der Provinciale Staten, uitgekozen door drie standen; terwijl daarvoor niets is in plaats gesteld dan eene verwijzing naar de bepalingen van eene te maken wet;

Dat een voorstel de bepaalde meening behoort uit te drukken van den voorsteller; aan welk vereischte het voorstel niet beantwoord, eensdeels omdat de voorstellers verklaard hebben, dat hunne voordragt slechts de meening van de meerderheid uitdrukt, en ieder hunner zich voorbehoudt om van enkele punten af te wijken, hetgeen de geheele zaak eene schadelijke onbestemdheid geeft; anderdeels, omdat zij niet overal behoorlijk geformuleerd hebben, wat zij eigentlijk willen, maar onderscheidene artikelen oningevuld hebben gelaten, en daaronder juist over hoogstbelangrijke punten, en waarbij van het in te vullen cijfer de aannemelijkheid van de voorgestelde veranderingen grootendeels afhangt; zoo als het inkomen van de Kroon, de verblijfkosten van de leden der Tweede Kamer, de hoegrootheid van den census voor de kiezers, het aantal kiesdistricten en het daarop te vestigen getal der leden van de gezegde Kamer, enz.

De voordragt schijnt hierdoor in plaats van een bepaald voorstel meer eene uitnoodiging aan de Tweede Kamer, om hunne gedachten omtrent eene eventuële herziening en de alsdan wenschelijke verbeteringen openbaar te maken; waaruit de vraag is ontstaan omtrent de bevoegdheid der voorstellers, om op die wijze het gevoelen hunner medeleden te toetsen, vooral ten aanzien van punten waaromtrent zij het onderling zelven niet eens zijn;

Dat eindelijk het voorstel ook daarom als onvolledig en ongeschikt ter uitvoering te beschouwen is, omdat verzuimd is, om tot het in werking brengen van de voorgedragene veranderingen en bijvoegingen, *transitoire* bepalingen te ontwerpen, welk gebrek van dien aard is, dat het voorstel, zoo als het daar ligt, uit dien hoofde alleen voor niet aannemelijk zou moeten gehouden worden.

Op grond dier beschouwingen hebben 37 leden verklaard den vorm van het onderhavig voorstel te moeten afkeuren.

§ 3. Voorts stemde de groote meerderheid overeen tot afkeuring van de voordragt, wat de strekking betreft, 32 leden hebben verklaard, dat zij het uit dien hoofde voor onaannemelijk hielden.

In het algemeen is gebleken, dat de leden, die eene herziening wenschelijk achten, haar verlangen met behoud der grondstellingen van ons staatsregt, waarvan zij wel de ontwikkeling, de verbetering, de vereenvoudiging wenschen, doch geenszins de omkeering.

Het voorstel nu werd geacht de strekking te hebben, om eene in vele opzigten gewijzigde huishouding van Staat tot stand te brengen. Het tast de grondslagen aan van het staatsverdrag, doet beginselen en inrigtingen van vreemde herkomst in de plaats treden van nationale instellingen op geschiedkundige herinneringen gegrond, en waaraan de landzaat gewoon is, en terwijl het de belangrijkste punten aan de nadere regeling bij de wet overlaat, strekt het om los te maken en te doen wankelen hetgeen thans grondwettelijke kracht bezit en den waarborg van duurzaamheid aanbiedt. Het voorstel alzoo beoogt niets minder dan eene geheele staatshervorming.

Uit dat oogpunt werd het strijdig geacht met art. 227 der Grondwet, dat wel gewaagt van eene door de noodzakelijkheid gebodene verandering of bijvoeging, maar waarbij door de ontwerpers zeker niet bedoeld is eene geheele omwerking noch het maken eener naar theoretische bespiegelingen of naar het voorbeeld van andere landen hervormde staatsregeling. Men heeft zich ten dien aanzien beroepen op de woorden, gebezigd door de Commissie tot herziening in het jaar 1815, volgens welke zij in die bepaling een middel heeft willen aan de hand geven, « om veranderingen niet op een te voren geregeld en bepaald tijdstip, maar in geval van gebiedende noodzakelijkheid, te kunnen verkrijgen, zonder gevaar te loopen tot alle verkeerde nieuwigheden te vervallen."

De voorstellers daarentegen schijnen zich niet bij het noodza-

[illegible] theorie, of in navolging van hetgeen elders, onder geheel andere omstandigheden is beproefd of toegepast. Zij zijn daarin zelfs zoo ver gegaan, dat zij alle andere constitutionele rijken in vrijzinnige beginselen schijnen te hebben willen voorbijstreven. Als bewijs hiervan heeft men bijgebragt het denkbeeld der voorstellers om met regtstreeksche verkiezingen en eene ontbindbare Kamer te vereenigen het stelsel van aftreding van een derde der leden dier Kamer ieder jaar, waarvan het gevolg zou zijn, dat, bij overeenstemming van inzigten tusschen Regering en Vertegenwoordiging, nogtans aan de kiezers de magt zou worden gelaten, om telken jare de minderheid in de Kamer in eene meerderheid te veranderen, hetgeen alle bestendigheid van regeringshandeling onmogelijk zou maken en ook elders niet bestaat. Wel verre van zulke belangrijke en doortastende veranderingen te kunnen goedkeuren, hebben dan ook sommige leden verklaard, dat zij zwarigheid zouden moeten maken, om zich met enkele der voorgedragene wijzigingen en bijvoegingen te vereenigen, al ware het, dat het voorstel daartoe van de Kroon zelve was uitgegaan.

Bij dusdanige strekking van het voorstel, vreesde men dat het de zaak eener gematigde herziening veeleer benadeelen dan bevorderen zou, en dat het wezentlijk belang van het land daarbij niet zou gewonnen hebben. Aan de eene zijde toch heeft men verkeerde meeningen nopens de behoeften des volks doen geboren worden en verwachtingen opgewekt, die niet verwezentlijkt kunnen worden. Terwijl daarvan schadelijke teleurstelling het gevolg moet wezen, heeft men aan den anderen kant, door te ver te gaan, misnoegen gebaard en zich waarschijnlijk tegenstreving voorbereid, waar men ondersteuning noodig had.

Voorts is opgemerkt dat de voorstellers niet hebben aangetoond, dat uit de verlangde wijzigingen eenige wezentlijke bezuiniging voor den Staat te verwachten zij: terwijl juist het woord bezuiniging in den laatsten tijd als tooverwoord is gebezigd, om de natie de Grondwet-herziening als het onfeilbaar middel aan te wijzen tot aanzienlijke vereenvoudiging van de huishouding van Staat en afschaffing of vermindering van lasten, zijn de eenige bezuinigingen, die uit de aanneming van het voorstel zouden kunnen voortvloeijen, gelegen in de vermindering van de vergoeding voor reis- en verblijfkosten, van de leden der Eerste Kamer, gedeeltelijke uitwinning van de bezoldiging der leden van het Hoog Militair Geregtshof, en eene nog onzekere besparing op de uitgaven wegens traktementen der leden van de Provinciale Hoven.

§ 4. Ofschoon alzoo de groote meerderheid het ingediende voorstel, en als initiatief, en om den vorm, en uithoofde van de strekking hebbe afgekeurd, heeft men nogtans geene vrijheid gevonden, om zich aan het onderzoek van dat voorstel in de Afdeelingen te onttrekken, maar besloten om daartoe over te gaan, hetgeen door velen van hen, die veranderingen in de Grondwet wenschelijk achtten, is gedaan met den verklaarden wensch, dat een naauwgezet onderzoek strekken moge om de Regering met de zienswijze van de meerderheid der Kamer nopens dit hoogst aangelegen onderwerp bekend te maken, en haar op te wekken, om, ter bereiking van het door die meerderheid beoogde doel, hare medewerking te verleenen.

Sommige leden hebben echter te kennen gegeven, dat, gelijk zij het voorstel niet anders beschouwen dan als eene uitnoodiging der voorstellers, om het gevoelen der leden te leeren kennen, zij even zoo verlangen, dat hun antwoord slechts worde aangemerkt als bedenkingen tegen dat voorstel, zonder dat zij geacht willen zijn, zich daardoor in het minste te hebben verbonden, wanneer het voorstel eenmaal aan eene stemming mogt onderworpen worden.

Eenige andere leden hadden liefst gezien dat het voorstel niet ware onderzocht, doch hebben gemeend, zich van het bijwonen der deliberatien in de Sectien niet te mogen verschoonen, en diensvolgens te dezer zake met hunne medeleden van consideratien gewisseld, ofschoon ten eenen male ongenegen zijnde om tot eenig besluit mede te werken, dat zou kunnen strekken om aan de Tweede Kamer het initiatief tot eene Grondwet-herziening te doen nemen.

— Van den Helder schrijft men van den 28. dezer: « Naar men verneemt, is tot Onder-Inspecteur over het Loodswezen in het 5e district te Brielle, benoemd: de luit. ter zee 1e kl. de heer *J. L. L. Penning Nieuwland.*

— De onderstaande schepen worden in dienst gesteld, als met 1. April de schooner *de Wesp*, luit. ter zee 1e kl. *C. T. van der Brugghen*, met 3 stukken en 36 koppen, thans te Hellevoetsluis, bestemd naar West-Indiën; met 1. Mei de brik *Meermin*, kapt.-luit. *J. A. Zoutman*, met 18 stukken en 100 koppen, thans te Nieuwediep, bestemd naar West-Indiën; met 1. Mei de brik *Courrier*, kapt.-luit. *J. P. Wouters*, met 18 stukken en 100 koppen, thans te Hellevoetsluis, bestemd naar Oost-Indiën; met 1. Mei de schooner *Banka*, luit. ter zee 1e kl. *N. J. C. van Voss*, met 5 stukken en 45 koppen, thans te Nieuwediep, bestemd naar Oost-Indiën; met 1. Mei de schooner *de Vos*, luit. ter zee 1e kl. *J. F. E. von Römer*, met 3 stukken en 36 koppen, thans te Hellevoetsluis, bestemd naar West-Indiën; met 1. Junij de korvet *Ajax*, kapt. ter zee *J. le Jeune*, met 28 stukken en 176 koppen, thans te Vlissingen, bestemd naar West-Indiën. Zijnde laatstgemeld korvet bestemd ter aflossing van Z. M. korvet *Juno*, welke bodem onmiddellijk na aankomst der *Ajax*, zal repatrieren.

— De Kaapsche dagbladen van den 7. Januarij deelen het volgende mede:

« Binnen kort wordt uit Nederland alhier verwacht het Nederl. fregat *Ceres*, kapt. *Enslie*, hebbende aan boord den admiraal voor de Nederl. vloot in Indië. Het stoomfregat *Vesuvius*, kapt. *Tulleken*, zal op deszelfs reis naar Java ook de Tafelbaai aandoen, even als de brikken *de Lancier* en *de Husaar*.

« Te Grahamstad zijn uit de binnenlanden aangekomen: 2 giraffen, welke door den heer *W. Trotter* zijn gekocht voor 160 p. st. of ƒ 1920. Zij zijn 9 maanden oud en 8 voeten hoog. Dezelve zullen naar Engeland worden gezonden. De heer *W. Hartley*, die deze zeldzame dieren aangevoerd heeft, is 9 maanden op reis geweest; hij had den weg der emigranten ingeslagen, N. N. O. van de Kolonie. Hij zegt, dat hij nabij den Steenbokskeerkring, elf dagen reizens verder dan het verblijf der Hollandsche boeren, is geweest. Het land was vruchtbaar; de vrije uitgewekene boeren leefden zeer welgemoed, en waren zeer gastvrij. Behalve de 2 giraffen, heeft hij medegebragt 2000 pond fraai ijvoor, struisvederen en vele artikelen van steen, als theebusjes, kopjes, enz. door de Hollandsche vrije boeren zeer kunstig bearbeid."

VLISSINGEN, 1. April. Eene petitie uit Middelburg, ten gunste van het ontwerp der grondwets-herziening, door 8 ingezetenen geteekend, is ons toegezonden, met verzoek er melding in ons blad van te willen maken en ter inzending aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal.

— Blijkens kennisgeving van de Directie der Vereeniging tot het bezoeken der armen, te Middelburg, is bij dezelve afgedragen eene som van ƒ 200 door het Militair Tooneelgezelschap onder de zinspreuk: « Al doende leert men," van het 7e reg. inf. in garnizoen alhier, zijnde de zuivere opbrengst eener door genoemd gezelschap te Middelburg in den Stads-Schouwburg ten voordeele van den armen gegeven Tooneelvoorstelling.

— Niettegenstaande de vele voorbeelden en aanhoudende

[illegible] van jonge kinderen, hebben wij thans [illegible] berigt mede te deelen, dat ook alhier een kind van 5 jaren door zijn moeder met nog twee andere kinderen in het vertrek alleen gelaten, door het spelen met eene brandende kaars doodelijk gebrand is geworden, zoodat de moeder bij hare terugkomst slechts het deerlijk verminkte lijkje van haar kind wedervond.

— Wij vernemen dat Zondag namiddag, het 5jarig jongetje van een' landman op den Kleinen Abeele, bij eene sloot spelende, in het water is gevallen en verdronken.

— Men is over het algemeen in Belgie over de regering zeer ontevreden. De ministers hebben den haat des volks op zich geladen. Ten gevolge der prohibitieve maatregelen op de suikers, zijn meer dan 2,000 suikerraffinadeurs te Gent en te Antwerpen zonder werk, welke die steden met jammerklagten vervullen.

Hierbij komt dat door 21 afgevaardigden, allen gegoede grondbezitters, eene wet is voorgedragen om de granen van buiten komende te belasten; deze wet is nog hangende, maar alles komt daartegen op.

— De prijs van het brood, het bier, de jenever enz. zou hierdoor eene verhooging van 60 pct. ondergaan. Gend alleen zal dagelijks eene som van 5000 *fr.* of 1,825,000 fr. per jaar *meer* aan *brood* moeten betalen. Men begrijpt hoe zwaar deze wet op den nijveren middelstand en vooral den armen drukken zal. Niet alleen in de Vlaamsche steden, maar tot in de geringste gemeenten worden petitien aan de regering geteekend, om een voorstel te doen verwerpen, hetwelk, indien het wet werd, de armen aan hongersnood zoude blootstellen. Wanneer men bedenkt dat deze maatregel alleen dienen moet om eenige rijke grondbezitters meerder inkomsten van hunne landerijen te doen genieten, kan men zich gemakkelijk de verbittering van het volk voorstellen.

Het is geenszins de wil van het volk, maar de geestelijkheid die de regering staande houdt, tegen welke het dagelijks schotschriften regent.

MENGELINGEN.

GEDACHTEN.

De waarheid, als zij plotselijk onder zekere lieden verschijnt, doet ten naastenbij de werking, welke een lichtstraal in een uilennest te weeg brengt. De vogels schreeuwen, fladderen op en houwen met hunne snavels blind in het rond.

—

FRANKLIN zeide eens: De nalatigheid zet voor misbruiken en verkeerdheden de deur open, het egoïsmus voert ze binnen, de onwetendheid neemt ze op, de tijd bekrachtigt ze; de menigte lijdt daarbij, enkele personen trekken voordeel daaruit, de ijver zoekt middelen daartegen, de wetenschap vindt deze, maar de begeerlijkheid wijst ze terug.

—

Zeven wijzen van Griekenland weigerden het aannemen van den gouden drievoet, die voor den wijste bestemd was, en wijdden hem in den tempel van Apollo aan de dienst der Sibille! In onze verlichte dagen zou men geen tien huizen ver behoeven te gaan, om iemand te vinden, die hem gretig aannam.

—

't Is veel gemakkelijker, met tien slimme fielten in zaken van aanbelang klaar te komen, dan met een enkelen ingebeelden domkop.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 1. April. Sedert den 29. Maart zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Alexandre, P. Tiseli, Havre de Grace, Sophia, J. Adding, Triest, beide stukgood; Niord, D. Kauffman, Savannah, koffij en suiker; Merbie Cloavé, W. Nashoord, New-Orleans, Darnos risette, J. Howes, Wallack, C. Young, beide Charleston, alle katoen en rijst.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.